

[Yvonne Hørløv Andersen]

og erstatter dem med et centralt handicapråd og på lokalt plan i kommunerne med rådgivende forbrugergrupper i samme sætning, som man kender det fra bistandsloven, hvor man har socialforbrugergrupper siddende i nogle kommuner, men de er ikke oprettet alle steder. Jeg finder ikke, det er hensigtsmæssigt at fjerne de to råd, som var så tæt på de opgaver, de skulle varetage, og i stedet lægge dem over på andre mennesker, som nu skal til at sætte sig ind i det. Man må have en eller anden form for kontinuerlighed og helst så meget som overhovedet muligt.

En ting, jeg også har lagt mærke til, er, at der nu skal være forældrebetaling for åndssvage børns ophold på daginstitutioner, det vil sige, at der skal betales for en behandling. Jeg er klar over, at det er de specialinstitutioner, amterne skal oprette. Jeg finder det ikke rigtigt, at man skal betale for nogen form for behandling.

Som jeg sagde før, er loven om udlægning af åndssvageforsorgen rent administrativ. Amterne og kommunerne er neutrale over for det før udlægningen gældende serviceniveau. Her ligger ligesom kernen i det hele. Jeg ved godt, at der kommer en lille pakke bagefter, der hedder: socialministeren udsætter udbygningsplaner gældende for de første 5 år.

Derfor kan jeg ikke anbefale, at man skulle vente med at lægge forsorgen ud, for jeg vil nødig have et finanslovsforslag til, hvor vi inden vedtagelsen søger at hindre, at der sker ændringer i budgetterne i nedadgående retning. Jeg kunne tænke mig, at det ville ske næste år igen. Derfor så jeg hellere, at forsorgen lægges ud så hurtigt som muligt, idet jeg dog har et håb om, at amterne vil gøre det bedre, end staten har gjort det.

Det drejer sig også om, at man bliver mere ansvarlig, fordi de borgere, der bor i amterne, er tættere på end f. eks. vi herinde i folketinget. Der er uendelig langt herind. Ude i amterne kan man bedre presse på og høre, hvad meningen egentlig er med tingene.

Jeg har lagt mærke til, at der står »amterne er forpligtet til«, »amterne er forpligtet til« osv. hele vejen igennem, uden at de sådan set får nogen kroner og øre med. Det vil så sige, at staten vasker sine hænder og overlader det til amter og kommuner at rette op på det, som staten vitterlig har forsømt. Det vil sige, at nu skal man til at gøre det godt,

for vi har jo ikke gjort det, vi skulle, endnu. Vi lægger noget ud, som ikke er færdigt, som ikke opfylder de krav, vi selv har stillet. Derfor må man håbe – og jeg har talt med flere amter – at de er så positive, som de siger indtil nu, og at de virkelig vil gøre noget ved det, for det bliver dyrt, det bliver meget omsiggribende, hvis de vitterlig skal opfylde de intentioner, som ligger i disse to lovforslag. Intentionerne er jo vældig smukke, og det er heller ikke dem, jeg er bekymret for. Jeg er bekymret for, om man får dem gennemført på en måde, som kommer klienterne til gode.

Så er der en ting, jeg er meget positiv over for, må jeg sige med det samme, og det er Kolonien Filadelfia. Jeg er meget glad for, at man kan videreføre den, for dernede har de erfaring og ekspertviden med hensyn til vores epileptikere; de regulerer medicin og forsøger at få undervisning i gang osv.

Jeg mener heller ikke, som jeg påpegede under debatten den 1. februar – som jeg i øvrigt ikke har taget op, det har jeg jo lovet – at vores daginstitutioner er parate til at modtage de handicappede børn. Det er de faktisk ikke. Jeg tror, man forestiller sig en meget større velvilje ude omkring både i befolkningen og i institutionerne som sådan over for vores handicappede børn. Der kommer nogle meget lange og trange forhandlinger i gang vedrørende at optage f. eks. et åndssvagt barn i en daginstitution, fordi i åndssvageforsorgens børnehaver har man én pædagog og én medhjælper til 6 børn, og jeg ved, at der er stillet krav om nu, at der skal være én støttepædagog, altså en krykke, til et barn i institutionerne. Jeg er ikke helt sikker på, at kommunerne føler sig overbevist om, at det er den rigtige måde at gøre det på, og jeg er heller slet ikke sikker på, at medarbejderne i daginstitutionerne, altså fritidspædagogerne og småbørnspædagogerne, er uddannet til at varetage de børns tarv, som kommer der nu. Jeg tror, man skal have en smiddiggørelse af hele begrebet uddannelse, så man kan rokere rundt; her er vi lukket for fast nu.

Ligeledes vedrørende de klienter, som flyttes til beskyttede boliger og almindelige lejligheder, har det skortet ganske gevaldigt på mennesker til at støtte dem, så de kan blive boende derude, så det ikke bliver en fiasko, for selv om de sådan set får de normales til-